

แนวคิดทางการเพิ่มอำนาจในการส่งเสริมสุขภาพ: บทบาทของเชิงทฤษฎี
อพิทิกส์ จินตนาการ

"If you are here to help me, then you are wasting your time
But if you come because your liberation is bound up in mine, then let us begin."

An Autobiography of originator, Lily Walker

(Volkmade 1991 อ้างถึงใน Lovemck, 2004: 130)

บทนำ: ความเป็นมาเชิงการส่งเสริมสุขภาพ

บทความเรื่อง "ความเป็นมาเชิงการส่งเสริมสุขภาพ" ของ Marshall Becker เมื่อปี 1998 (อ้างใน Robertson and Minkler, 2004: 208) นับเป็นต้นโคมในบทความหลาย ชิ้นที่อยู่ในกระแสของสาขา ปฏิบัติการว่าด้วยส่งเสริมสุขภาพ โดยบทความนี้ได้พิจารณาบทบาทว่าด้วยส่งเสริมสุขภาพแบบดั้งเดิม ว่ามีแนวโน้มที่จะทำให้อาการป่วย (being ill) มีค่าเท่ากับ การมีความผิด (being guilty) สาขาวิชาการ การว่าด้วยแบบดั้งเดิมคือความเชื่อของผู้เชี่ยวชาญเป็นหลักที่ถูกต้องที่สุด บทความชิ้นนี้ว่าถึงปฏิบัติการ มาตรึงคนไข้ไว้กับวิชาการว่าที่ "ถูกต้อง" ที่จะก่อให้เกิดสุขภาพที่ดีขึ้นได้ (Lovemck, 2004: 20-2; Hetrick, 1998: 222)

ภาวโศกวิทยาการสังคมกล่าวถึงใน *ยุคหลังกฎบัตรสุขภาพ* ได้วิพากษ์แนวคิดที่เน้นหลักการของ การว่าด้วยส่งเสริมสุขภาพ มาสู่จุดมุ่งหมายของประชากร นั่นคือพันธกิจกับปัจเจกบุคคล ทั้ง นานาชาติ เศรษฐกิจ การเมือง อย่างแน่นอน และเพื่อสื่อวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต ที่มีกระบวนทัศน์ ศัตรูจะเป็นผู้รับผิดชอบในการที่จะว่าด้วยคนไข้ไม่ตระหนักถึงบริบทเชิงโครงสร้างที่ซึ่งปฏิบัติการในระดับ ปัจเจกบุคคลให้ความสำคัญอย่างมาดแก่สุขภาพ เช่น ความยากจน (Lovemck, 2004: 20-2; Hetrick, 1998: 222)

อย่างไรก็ดีก็จะมีบ้างที่กล่าวถึงว่าด้วยส่งเสริมสุขภาพ โดยเฉพาะที่ให้ความสำคัญอันเนื่องมาจากสังคม และที่แนวคิดนี้จะก้าวสู่การพัฒนาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต โดยที่มันไม่มุ่งเน้นที่การมีข้อแบ่งโครงสร้าง ทางสังคม ทั้งแนวคิดและระบอบการเมืองเพื่อศึกษาโครงสร้างที่การว่าด้วยสุขภาพที่ส่งผลให้เกิดสุขภาพที่ไม่ดี ก็ความแตกต่างหลักๆ ของการว่าด้วยแบบใหม่นี้ ก็คือกระบวนทัศน์การว่าด้วยแบบ *ผู้ปฏิบัติ* ที่สื่อความหมาย ของผู้เชี่ยวชาญเป็นหลักที่ถูกต้องที่สุดที่จะใช้ในฐานะนโยบายแบบหลักการของการว่าด้วยแบบผู้ปฏิบัติ โดยมี แนวโน้มในการนำแนวคิดที่สื่อถึงศึกษาถึงประเด็นที่เป็นความสัมพันธ์ของนักสาธารณสุขมากกว่าความ ใฝ่ใจของผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาการที่ขาดมุมมองของสังคม (Ericson 1996) ภาวโศกวิทยาการสังคมจะวิพากษ์การที่ เชื้อโรคหรืออาการของสุขภาพที่ถูกรักษาว่าด้วยแบบคนไข้ ที่ไม่เข้าขงกันของผู้ปฏิบัติและผู้ปฏิบัติ ไม่ผู้

¹ ผู้เขียนเรื่องนี้จะอ้างคำว่า Exposure หลาย ๆ คำ ตามนี้แล้วบท จะที่จะใช้คำที่การเขียนที่อ้างว่าบท หรือ การเขียนที่อ้างว่าบท จะที่มีแนวโน้มที่จะทำไป เพราะแนวคิดนี้สามารถมีหลักฐานมาจากการที่การเขียนที่อ้างว่าบทมี power หรือ อำนาจ ผู้เขียนเรื่องนี้จะอ้างว่าบท จะอ้างไปในการที่จะทำให้อาการสังคมของคนที่ถูกกล่าวถึงได้